

Jeg har gjort disse Bemærkninger saa udførlige, fordi jeg synes, jeg havde Ret til at hævde, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen af disse Lovforslag, at det, der foreslaas i disse Lovforslag, netop gaar i det Spor, hvori Lovgivningsarbejdet er gaaet i de sidste 10 Aar. Jeg noterer ogsaa med Tilfredshed, at det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) indrømmede mig dette i sin Tale i Gaar, om end han tilføjede, at der maaske var to Spor. Men det Spor, som jeg har indslaaet, ved jeg er der, om det andet Spor ved maaske det ærede Medlem noget mere end jeg, men jeg overlader ham gerne den Fornøjelse at have denne Viden.

Da jeg har faaet den Opfattelse, at der vil blive nedsat Udvalg, skal jeg ikke trætte det høje Ting med at gaa i Detailler med Hensyn til de Indvendinger, der ere gjorte. Ganske enkelte Ting vil jeg dog have Lov til at gøre opmærksom paa. Man har fra mange forskellige Sider været utilfreds med de foreslaaede Indskrænkninger i Valgretsparagraffen. Man har f. Eks. ment, at det var i høj Grad utiltalende, at der stod, at den Mand, der vitterligt fører et forargeligt Levned, skulde udelukkes fra Valgretten. I Lov om kommunale Valg af 20. April 1908 staa der imidlertid noget ganske tilsvarende. Det staa der med andre Ord, men er i Virkeligheden det samme. Der kræves det, at en Mand skal være uberygtet, og saa staa der en Forklaring af, hvad det betyder, og hvis man endelig vil have det Udtryk „vitterligt fører et forargeligt Levned“ bort og have et andet i Stedet, vil jeg sige: Før mig gerne! (*J. C. Christensen*: Det er meget værre!) Om det er meget værre, ved jeg ikke, men jeg tvivler ikke om, at hvis dette Spørgsmaal skulde afgøres af de værdslige Domstole, vilde de afgøre det i Overensstemmelse med Kommunalloven af 20. April 1908. Jeg har den personlige Opfattelse, at det er heller ikke saa vanskeligt for nogen af os og heller ikke for en Domstol at afgøre, om en Mand fører et vitterligt forargeligt Levned. Det er jo noget, som kun vil indtræffe, naar en Mand er meget længere ude, end han kan taale at være, og saa skal han hverken have kommunal Valgret eller kirkelig.

Det andet Punkt, hvor man fra mange Sider har taget lidt Forbehold ved denne Valgretsparagraf, angaar Udtrykket, at den, der aabenlyst fornægter den kristne Tro, mister sin Valgret. Der indrømmer jeg straks, at det er overmaade vanskeligt at

finde en tilfredsstillende Bestemmelse. Jeg er helt ud enig med det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) i, at denne Bestemmelse tilsigter først og sidst at være forebyggende, saa at man standser et Øjeblik ved det. Maa jeg her tage en anden Ting med, nemlig denne Formaning, Præsten skulde give. De samme, som anke over det nu berørte, have ogsaa anket over denne Formaning, og et af de ærede Medlemmer har gjort mig opmærksom paa, at en saadan Formaning faar man ikke ved de andre Valg, kommunale Valg og Rigsdagsvalg, og den kunde da maaske undværes. Det er jo et Spørgsmaal, som der kan forhandles om, men hvad det første angaar, maa jeg holde paa, at der maa staa noget, der peger i den Retning, hvori denne Udtalelse i Paragraffen peger. Jeg kan oplyse, hvad jeg mener med dette, ved at henvise til § 5 i Menighedsraadslovsforslaget. Jeg har tænkt mig, det skulde betyde noget i samme Retning, som der er sagt til Bestemmelse af, naar Medlemsforholdet i Folkekirken ophører. Det sker nemlig, naar en Person slutter sig til et andet Trossamfund og derved kommer i et Modsætningsforhold eller i en virkelig Uoverensstemmelse med Folkekirken. Naar Talen er om dette Udtryk: aabenlyst at fornægte den kristne Tro, forstaaer jeg det saadan, at det er en Fornægtelse, der skal stille vedkommende Person i et absolut Modsætningsforhold til Folkekirken. Jeg indrømmer, det kan formuleres paa forskellig Maade, men dette er Tanken fra min Side. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) ryster paa Hovedet, men det ved jeg dog bedst. Dette kunne vi ogsaa forhandle om i Udvalget.

Saa har man ønsket en Afskedigelsesparagraf. Om den vil jeg blot sige, at den hører naturligvis først hjemme i en Præstelønningslov, naar altsaa denne tidt omtalte Lønnings- og Valglov kommer. Saa mener ogsaa jeg, det er ganske nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, og jeg vil sige her i Tinget, saa det kan blive en aabenlys Sag, at jeg har endog modtaget et Forslag fra en af vore Bisper om, at man skulde tage Spørgsmaalet op nu. Det er vist paatrængende nødvendigt, naar vi komme til en Lønningslov og Valglov, at faa en Paragraf ind, som siger noget om, hvordan en Menighed kan komme af med en Præst. Men paa dette Standpunkt tror jeg ikke, der kan være Tale om at sætte den ind. Jeg haaber, det maa være en Drivfjeder til de mange an-